

De stand-up comedian

Monoloog
(voor een mannelijk acteur)

Ingrid Vloemans

Uitgegeven bij ALMO B.V.B.A.
Auteursbureau
Tel: 03/260 68 10
E-mail: info@almo.be

Ingrid Vloemans
Beemdenstraat 17
2300 Turnhout
GSM: 0495/ 64 11 55
e-mail: ingridvloemans@telenet.be

Korte inhoud:

Een man wordt door zijn vrouw en vrienden , voor een weddenschap, gedwongen om als stand-up comedian op te treden.

Hij laat zich niet kennen en wint de weddenschap.

Duurtijd: 15 minuten

Goedenavond iedereen,

Normaal gezien, durf ik niet zo voor een publiek gaan staan, maar het feit dat ik dat nu wel doe, dat komt eigenlijk door mijn vrouw.

We waren vorige week eens naar de stand-up comedians gaan kijken en na afloop zijn we samen met een paar vrienden iets gaan drinken.

Toen zei mijn vrouw; “Die stand-up comedians, dat zijn nu eens echte mannen die dat kunnen!” En tegen mij zei ze toen; “Ik wed dat jij dat niet zou durven!”.

Pas op...mijn vrouw, dat is geen simpele! Ze is, wat je zou kunnen noemen “een persoonlijkheid”. Ze weegt 219 kg en als ze iets in haar hoofd heeft, dan heeft ze het niet in haar... alé, je weet wel wat ik wil zeggen.

Maar als er nu één ding is, dat ze **NIET** tegen mij moeten zeggen, dan is het wel; “**Jij durft dat niet**”!

Ik had natuurlijk al wat gedronken...

Toen zei er één van mijn vrienden tegen mijn vrouw; “en wat gebeurt er als hij het niet doet?”. Wel, zei ze; “**Dan moet hij mij gedurende 14 dagen, twee keer per dag, eens goed “soigneren”!**”

Ik ben dus maar naar hier gekomen.

Dat mijn vrouw zo zwaarlijvig is, dat is op zich nog niet zo erg, maar dat heeft me al veel geld gekost! Zo zijn we onlangs naar Turkije gevlogen en moest ik voor haar **twee** zitjes op het vliegtuig betalen. Dat was nog zo geen ramp, maar **ze lagen niet naast elkaar! De gang lag er tussen!** Enfin, mijn vrouw heeft nog nooit zo gemakkelijk gevlogen, zei ze. Voor het personeel aan boord, was dat wel iets minder... die waren na de vlucht allemaal stijf van daar onderdoor te kruipen!

Ik heb ook nog een dochter. Ze is nu 14 jaar. Ons Amelotte. Lief en onschuldig. Tenminste dat **dacht** ik TOEN nog, voordat ik haar 16- jarig vriendje had uitgenodigd.

Ja, ik dacht; ik wil wel eens zien, welke deftige, knappe jongeman haar hart heeft gestolen. En als ze 16 jaar zijn, dan kan je er nog aan sleutelen...dan zijn ze nog wat plooibaar...dan kan je die mannekens nog goed naar je handzetten en er eens een deftig gesprek mee voeren! Je weet wel; goede manieren aan tafel...niet in je neuspeuteren, beleefd praten... En zo eens polsen, of dat hij al op de hoogte is van “**de bloemetjes en de bijtjes**”. Zo een gesprek van **man tot man**, versta je? Vorige week bracht ze haar vriendje dan mee naar huis.

Ik zag dat gastje binnenkomen; **groen** haar, **een stuk of tien** ringen in zijn oren, **een metalen** staaf door zijn wenkbrauw, **een grote tattoo** op zijn kaak; “een doodskop” en verder helemaal in het zwart gekleed en hij **rammelde van de kettingen**. Ik denk dat mijn mond moet opengevallen zijn, want hij zei; “**Wat is 't? Kan je mijn kop niet uitstaan?**” Ik zei; “Jawel... dat is het niet... heu...over smaak gaan we niet discussiëren hé!”. “**Ik zou het geloven**”, zei hij, “**want de laatste die DAT met mij heeft gedaan, die heb ik zijn blaffeturen dicht getimmerd en die ligt nu met zijn bakkes, vol pinnekens, in het gasthuis!**”

Ik keek zo eens scheefweg naar mijn vrouw en ik zag de zweetdruppeltjes, zo tussen haar snorharen

blinken en haar coup-frisé, plakte plat tegen haar hoofd! “**EN**”, zei dat gastje nog, “**Dat wordt nu eens hoog tijd dat je de pil aan je dochter gaat geven, want ik ben dat geknoei met die condooms al meer dan twee jaar kotsbeu! Zo beu als koude pap!**”

Wil je geloven dat ik van alteratie niet meer wist wat ik moest zeggen? Ik heb er voor de rest van de avond zitten over piekeren, hoe ik hem kon vergiftigen...

Ja, de jeugd van tegenwoordig nietwaar! **Heel anders dan in onze tijd!** Ik herinner me nog heel goed de dag, dat ik naar mijn toekomstige schoonouders ging; in mijn zondags kostummeke, mijn haar à la legercoupe, en met klamme handjes en een bibberend stemmeke. Ik was toen 25 en mijn vrouw, 27. Mijn schoonvader zag er **bijzonder streng uit!** Zo echt van de oude stempel! Zijn haar, strak achterover met veel brillantine... z o'n brilletje van de ziekenkas... rood opgezwollen kaken van de borreltjes... en een dikke sigaar tussen zijn opgeblazen lippen. Hij bekeek mij, alsof ik gekomen was om zijn dochter **te vermoorden!** Ik deed bijna in mijn broek, als ik in zijn ogen keek en ik stond te trillen op mijn benen. Dat moet hij aan mijn gezicht gezien hebben, want hij zei: “**Wat is 't? Kan je mijn kop niet uitstaan?**” Ik zei; “jawel...dat is het niet...heu...over smaak gaan we niet discussiëren hé?” “**Ik zou het geloven**”, zei mijn schoonvader, “**Want de laatste die DAT heeft geprobeerd, die lag met zijn blaffeturen dicht getimmerd en met zijn bakkes vol pinnekens in het gasthuis!**”

Ik keek eens scheefweg naar mijn toekomstige vrouw, maar die vertrok geen spier, want die was dat zo gewoon van hem.

“**EN**”, zei hij nog; “**hebben ze je trouwens al verteld over “de bloemetjes en de bijtjes”?** Want als je binnen een paar jaar met mijn dochter **voor de kerk** wilt trouwen, dan zal je dat nadien wel nodig hebben!”. Wil je geloven dat ik van alteratie niet meer wist wat ik moest zeggen? Ik heb voor de rest van de avond zitten piekeren over wat hij **daarmee** bedoelde, **want dat wist ik toen nog niet!**

Ondertussen weet ik natuurlijk al **wel** waarover het gaat, want we zijn al verschillende jaren getrouwd. Ik weet niet meer precies hoelang, maar çoit, dat doet nu niet ter zake.

Mijn vrouw is wel **HEEL** erg veranderd sindsdien. **Ikzelf zo niet...**

Nu mag ze van de dokter niet meer kuisen, omdat ze zo zwaar is en dat is niet goed voor haar hart.

Ik heb dan maar een kuisvrouw aangenomen. **18 jaar!**

En AL wat mijn vrouw NIET heeft, heeft zij WEL! En al wat mijn vrouw WEL heeft, heeft zij NIET!

Nu is mijn vrouw **wel heel SLIM**, dat moet ik toegeven! **DIE** zou ik met “een foefke” zo maar niet in bed krijgen! En haar wijsmaken, dat de dienstencheques, enkel dienen om “diensten aan te bieden”, ja, het woord zegt het toch zelf, **DAT** zou ze al helemaal niet geloven! **Zo lomp is ze niet! ZIJ niet nee...**

Kuisen, dat deed die kuisvrouw wel niet, want daar had ze niet veel tijd meer voor en mijn vrouw, met haar dubbel vergrootglazen brilletje, die kon dat verschil toch niet zien.

Maar ja, mooie liedjes duren niet lang hé. En dat meisje is er met het lief van ons Amelotte vandoor.

Mijn vrouw, die zaagt altijd; “dat ik **HET** niet meer genoeg doe”! Ja, zegt ze; in de boekjes staat, dat het gebruik van de viagrabil, het aantal geboortes de laatste jaren heeft doen stijgen. Ik zeg; “ja, dat kan wel waar zijn...” “Dat wil toch zeggen”, zegt ze, “dat die mannen het ook méér **DOEN**, anders zouden er toch niet meer geboortes zijn? Zou die pil dan niets voor jou zijn?” Ik zeg, “ja en dan? Wil je misschien nog **KINDEREN?**”

Ik heb ook nog een nonkel. Nonkel Nesthor. Tenminste; die **had ik**, want hij is vorige week overleden. 105 jaar is hij geworden. **Méer dan 25 jaar** heb ik er alles voor gedaan, want hij zei altijd dat hij er warmpjes in zat. En dat liet hij mij verschillende keren verstaan; “**wie goed is voor mij, die zal er later wel bij varen!**”. Ik ben zijn tuin gaan onderhouden...zijn boodschappen gaan doen...zijn huishouden... alle dagen warm eten gebracht... en iedere keer, als hij mij nodig had, stond ik voor zijn deur.

En vorige week ben ik hem dan in het lijkenhuisje gaan groeten. Hij lag er vredig in zijn kist; een zwarte T-shirt aan en op zijn borst lag **één** eurocent., met daaronder, in het wit, op zijn T-shirt, een tekst: “**Als je dacht dat ik geld bezat, dan heb jij je dik vergist! En zelfs die laatste eurocent, neem ik nog mee in mijn kist!**” En toen dacht ik; “**dat zal nu eens niet waar zijn!**”. En ik heb die cent **in mijn zak gestoken!** Het moeten niet altijd dezelfde zijn, die de anderen een loer draaien!

Ja, dat was misschien niet mooi van mij, maar tegen oneerlijke praktijken kan ik niet tegen! Ik was b.v. ook heel opgelucht, toen ik hoorde dat ze nu eindelijk, daar in Brussel, die rechters eens “**aan de tand**” gaan voelen!

Ik heb ook een neef, een kameraad en die is bij de politie. Kijk, daar heb ik nu eens bewondering voor! Zo'n mannen die het kwaad bestrijden en de burgerbevolking **een safe** gevoel geven. Ik zeg tegen hem; “is dat nu niet gevaarlijk zo'n job?”. “Och manneke”, zegt hij, “daar hebben wij zo onze **tactiek** voor!”. Ik zeg; “ja, vertel eens!”. “Wel”, zegt hem, “als ze ons nu ergens oproepen voor een bankoverval, dan wachten wij aan de hoek van de straat, tot die mannen terug buiten komen. En dan doen we **alsof** we er achteraan gaan. Met veel sirenegeloei en veel tamtam. Dan nemen wij bewust een andere straat en laten ze ontsnappen, want we weten toch; als het Marokkanen zijn, dat die naar Marokko gaan vluchten en dat die **daar** dan worden opgepakt!”. Waarom zouden wij ons dan moe gaan maken?

En nu heb ik jullie nog niet verteld, wat IK zou winnen, wanneer ik hier durfde te staan! Een weekje Baléaren! Met alles erop en eraan! Betaald, door mijn vrouw en mijn vrienden. Mijn koffers staan al klaar! Dus...salut...en de kost! (Af.)

Einde